

KIS NAP

KÜLÖNFÉLE TÁNCZOK. (Lásd a 78. l.)

A KIS JUCZIKA TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ILONKA boszuságában már csakugyan meg is akarta tenni, mikor szerencsére belépett mamája s hallván a nagy szomorúság okát, megvigasztalta őket azzal, hogy hiszen a kutyácskának majd ismét megnő a szőre s megint olyan szép lesz, mint volt.

Ilyen és hasonló bohóságokat sokszor elkövetett Juczika, mert tanulatlan volt szegényke. Ilonka meg is emlékezett ígéretéről, hogy tanítani fogja Juczikát s látni kellett volna a két gyermeket, mikor együtt nagy buzgalommal elmerültek a tanulásban. Juczika áhitatos figyelemmel hallgatá, a mint Ilonka elbeszélé neki a bibliai történelmet, vagy magyarázgatá a számolást, helyesírást. S Ilonka büszke lehetett tanítványára, mert Juczika rövid idő múlva annyit tudott, mennyit sok iskolás gyermek egy esztendő alatt sem tanul meg.

Egy reggel azonban Ilonka nem volt meglepve tanítványával; Juczika sehogysem értette meg amit Ilonka magyarázott s ez türelmetlenné tette a kis tanárt. Az igazat megvallva, Juczika kissé szórakozott volt, másfelé járt az esze. A hét végén lesz Ilonka neve napja s e napra a kastélyban mindenki nagy készüléteket tett. A mama gyermekbált rendez leánya öröme, Ágnes néni gyönyörű fehér ruhát varrt Ilonka számára, a kertész pompás virágokkal, a szakácsné nagyszerű tortával készült meglepni a házi kisaszszonyt. De szegény Juczika, — mit

ajándékozhatna ő? Virágbokrétát? Hiszen az egész kastély, minden ablak tele virágokkal. Hogy a szomszéd városkában vegyen valamit, arra nem volt pénze. Egész vagyona egy kis arany keresztből állott, melyet Ilonkától kapott, emlékül azon napra, midőn mindketten először voltak gyónáson. Ez tehát ereklye, nem szabad tőle megválni. Hosszas gondolkodás után is tehát még mindig nem tudott semmit kisütni s ezért volt oly szórakozott.

Juczika szórakozottsága még néhány napig tartott, hanem egy napon hirtelen egészen másféle lett s mig azelőtt a kis leány gondolkodó, majdnem szomorú lett, most mintha titkon nagyon örült volna valaminek, mintha rejtegetett volna valamit, amit nem szabad senkinek idő előtt megtudni. Gyakran ki-kiszaladt a kertbe, úgy hogy végre Ágnes néni is észrevette és így szólt:

„Juczika, mi dolog az, hogy oly szórakozott vagy? Ilonka panasza odik, hogy a leczkén nem figyelsz, — s magam is látom, hogy minduntalan a kertbe szaladgálsz. Mi dolgod van ott?”

Juczika soha sem hazudott s így most is megmondta az igazat a jó Ágnes néninek. Elbeszélte, mennyire töprengedett a fölött, mivel szerezzen örömet a kedves Ilonka kisaszszonynak neve napjára s mert sokáig nem talált semmit, nagyon elszomorodott; de most már van valamije, aminek Ilonka bizonyosan nagyon örülni fog. Volt ugyanis Ilonkának egy szép kalickában két szép kis madárkája; de néhány héttel ezelőtt a két

madár
nagy
viga
a föl
latlan
beteg
hogy
madár

ölte
igaza
ütötte

J
a halc
midőn
csereg
ime,
abban
volt t
jukat.
tak s
anyjok
vissza
ki gy

majd
tudom

É

hogy
és Ilon
gyon
nak. I
Legjob
szekbe
még
naptól
a kert
nyeit
lődtek.

madárka meghalt s ezen a kis Ilon nagyon busult. De Juczika meg fogja vigasztalni . . . minap a kertben járván a földön egy fülemület látott mozdulatlanul heverni. Azt hitte, hogy csak beteg a szegény madárka, fölemelte, hogy majd ápolni fogja. De bizony a madár halva volt.

„Oh! valami csunya ember megölte szegénykét,“ gondolá Juczika s igaza volt, mert az a semmirevaló Tóni ütötte le a kövel az ártatlan állatkát.

Juczika egy bokor tövében sirt ásott a halottnak s már épen távozni készült, midőn a bokorból panaszos madárcsicsergést hallott. Széthajtá az ágakat s íme, — egy fészket pillantott meg s abban három piczi fülemület; még alig volt tollazatjuk s éhesen tátogatták szájukat. A megölt fülemüle kicsinyei voltak s bizonynyal csodálkoztak, hogy anyjok oly sokáig nem tér hozzájuk vissza. De jött helyette más, Juczika, ki gyöngéden megczirógatá.

„Ne féljete, szegény kicsinyek, majd ápollak én anyátok helyett . . . tudom én, mi kell néktek.“

És ekkor rögtön eszébe jutott, hogy ha e három madárkát fölnevelné és Ilonkának adná, ez bizonyosan nagyon örülne az ilyen névnap ajándéknak. Igen, de addig hova rejtse el? Legjobb lesz ott hagyni őket a fészkekben, hiszen el nem repülhetnek, még meg sem tollasodtak jól. — E naptól fogva tehát Juczika sűrűn járt a kertbe és gondosan ápolta kicsinyeit melyek napról napra szebben fejlődtek.

Mindezt elmondá Juczika s végül hozzá tevé :

„Oh, ha látná Ágnes néni, mily kedvesek azok a madárkák! Néhány nap alatt egészen megszelidültek s hozám szoktak, nyugodtan megmaradnak kezemben, esznek ujjaim közül, végigsétálnak karomon s aztán szépen visszazúlnak a fészkekbe. Bizonyosan fogják szeretni Ilonka kisasszonyt is. Csak azt szeretném tudni, valjon Ilonka kisasszony fog-e örülni, ha a kis madárkát neki adom?“

„Bizonyosan! Hiszen tudod, mennyire szereti a madarat. Ez igen jó gondolat volt tőled,“ felelt Ágnes néni, ki aztán maga is kísétált a kertbe és meglelté Juczika védenceit.

Végre fölvirradt a nagy nap, Ilonka nevenapja s az egész házban már korán reggel sürgött-forgott mindenki, mert sok vendég volt meghiva, egész csapat fiú és leányka a szomszédságból, hogy este táncmulatsággal fejezzék be. A reggelinél megkapta Ilonka a sokféle névnap ajándékokat; jó mamájától mindennemű hasznos tárgyakat és játékszereket, Ágnes nénitől a szép fehér ruhát; aztán jött a kertész egy óriási bokrétával, utána a szakácsné egy nagyszerű tortával, melynek tetején cukorból öntött betűkben volt olvasható: „Ilonka.“ Mindezen szép ajándékot Ilonka nagy örömmel fogadta, ugrált, tapsolt az elragadtatástól s egészen boldog volt, midőn legvégül még jött valaki — Juczika, kezében kalitkával, melyben három gyönyörű madárka csiripelt. Mikor Ilonka megtudta, hogy ez is az övé.

alig tudott hová lenni örömeiben s össze vissza csókolgatta Juczikát, s ki viszont nagyon boldog volt, hogy kis urnőjének oly örömet okozhatott.

Nemsokára aztán érkeztek egymásután a vendégek s csakhamar az egész kastély visszhangzott a gyermekesereg vig játékaitól. Este pedig tánczra kere-

kedtek s még Juczikának is járnia kellett a csárdást. Soha sem érezte magát ily boldognak.

Mint mindennek, úgy a mulatságnak is vége lett s másnap kiki visszaért rendes munkájához. Ágnes néni, rendbe hozta a házat, melyet a gyermekek meglehetősen fölforgattak s Ju-

A PÁVA. (Lásd a 78. l.)

czika hűségesen segített a nem épen könnyű munkánál.

Ágnes néni napról napra jobban megszerette Juczikát s már nem is tudott volna meglenni nélküle; a kis leány gyöngéd és figyelmes volt, úgy kitálta Ágnes néninek még gondolatait is, mintha édes leánya lett volna, s ez

a jó öreg néninek annál jobban esett, mert bizony Tóni, az ő saját vére, nem tanusított iránta soha ennyi szeretet s most, mióta a szomszéd városban mesterséget tanult, még durvább volt. A jó Ágnes néni tehát egészen boldog volt, hogy van valaki, aki ragaszkodik hozzá, szereti, ápolja és

viszont
csait. S

„C
sem fo
Szeretn
anyáma

„F
gyerme
jó taná
lágban.

nek, ug

ánynak

tekintet

nénivel

fölolvas

nek. S

néni ar

leányká

örömet

eljött la

viszont szívesen fogadja az ő jótanácsait. Sokszor mondá Juczika:

„Oh, édes jó Ágnes néni! Soha sem fogom elfelejteni, amit értem telt! Szeretni fogom mindig, mint második anyámat.“

„Hiszem, kedves leányom. Te jó gyermek vagy s ha tovább is hallgatsz jó tanácsaimra, boldogulni fogsz a világban.“

Ekként multak, hetek, hónapok s Juczika mindinkább derekabb leányka lett; eleinte elkövetett ugyan még néha-néha apróbb hibákat, de mindig csak csupa tulbuzgóságból; lassanként azonban mindig többet-többet megtanult s olyan okos leányka lett, hogy Ágnes néninek egész gyönyörűsége telt benne. Már három éve mult, hogy Juczika a háznál volt s kedvence lett mindenki-

A KINCSKERESŐK. (Lásd a 79. l.)

nek, úgy hogy nem is annyira szobaleánynak, mint inkább a család tagjának tekintették. Egy szobában lakott Ágnes néniel; estenként, ha dolgait végezte, fölolvastott, mesélgetett a jó öreg néni- nek. Sokszor sohajtva gondolt Ágnes néni arra, mennyire különbözik a jó leánykától Tóni, ki még soha semmi örömet sem szerzett neki. Néha-néha eljött látogatóba, de magaviselete olyan

volt, hogy mindenki örült, ha már ismét kívül járt a házon. Pedig Tóni nem is volt épen rosz szívü gyerek; de gondatlansága, könnyelműsége, jóra való restsége elfojtottak benne minden jobb indulatot.

Egy szép nyári napon Juczika és Ágnes néni maguk voltak a háznál. Ilonka és mamája látogatást tettek a szomszéd faluban, a cselédség pedig a

városba bement, hol épen országos vásár volt. Ágnes néni a konyhában készített valamit s így szólt Juczikához:

„Kedves leányom, menj csak szobába és csinálj kissé rendet; mindenféle ruha és fehérnemű szerte van rakva, nem értem rá eltenni; míg én itt elkészülök, takaríts ott össze.“

Juczika sietett a szobába és rögtön hozzálátott a munkához, rendezgetett, rakosgatott, törölgetett s Ágnes néni asztalán is szépen rendbe rakott tüt, czérnát, hogy minden a maga helyén legyen. A varró-asztalkán egy fényes pénzdarabot is látott, — egy arany volt, melyet Ágnes néni elfelejtett átadni Patakinének. Juczika az asztal közepére tette, hogy szemébe tűnjék Ágnes néninek s este ne felejtse el átadni. Aztán egy széket, mely a másik szobába tartozott, vitt ki a maga helyére.

Épen belépett a másik szobába, midőn zaj hallatszék Ágnes néni szobájából s Juczika az üvegajtón át látta, mint mászik be Tóni az ablakon. Ezen nem csodálkozott, mert Tóni rendszeren efféle vadóc módorban szokott volt beköszönteni. Juczika mint már mondtuk, nem szerette Tónit s most is épen nem sietett vissza a szobába, remélvén, hogy a fiu, ha senkit sem talál, majd távozik s nem kell találkozniok.

„No's, nincs itt senki?“ kiáltá Tóni hangosan. „Bizony szépen fogadják a vendéget! Úgy látszik, itt ma nem kapok oszonnát.“

Juczika némán maradt a másik szobában s látta, hogy Tóni leül Ág-

nes néni asztala elé s ott megpillantván az aranyat, ezt kezébe veszi és játszik vele. Aztán néhány perczig füttyörészett s látva, hogy mégse jö senki, hirtelen fölkerelkedett s ugyanazon az uton, a melyen jött, t. i. az ablakon át távozott a szobából.

E hirtelen távozás meglepte Juczikát, ki ekkor visszatért a szobába.

„Reményelem, visszatette helyére az aranyat,“ gondolá a kis leány. „Nem!... az arany nincs itt! Nincs! Tóni elvitte! Lehetséges-e!“

A szegény leányka szinte elsápadt ijedtében.

„Mit fog majd Ágnes néni mondani, ha megtudja Tóni e tettét! Mily szomorúsága lesz!“

Szaladt az ablakhoz és egész erejéből kiáltozott Tóni után; de hiába, Tóni már messze járt s Juczika nem tudta, mihez fogjon.

„Megmondjam Ágnes néninek? Is-tenem! Hiszen megöli szegényt a bánat és a szegény, ha megtudja, hogy Tóni a tolvaj!“

A jó leányka mindenkép szerette volna jóvá tenni Tóni hibáját, hogy Ágnes néni meg ne tudja, — de nem jutott eszébe semmi. Neki magának nem volt pénze . . . magára nem vallhat, azt már csak nem teheti, hogy tolvajnak mondja önönmagát . . . aztán nem is szabad hazudni . . . Pedig valamit mégis kellene tenni, mert különben az a jó Ágnes néni, kit annyira szeret, szomorkodni fog s halálra szegyenli magát, hogy családjának egyik tagja tolvaj. Épen ekként töprenkedett Juczika

s ege
midőn
belép
ült m

„
Juczik
hát az

J
fojtog
torkán
ujból

„
vagy?

„

s egészen sápadt volt a fölindulástól, midőn Ágnes néni, elvégezvén dolgait, belépett s az asztal előtt álló karszékbe ült megpihenni.

„Szépen rendbe szedtéél mindent, Juczikám, látom. Derék leányka vagy . . . hát az aranyat hova tetted?“

Juczika úgy érzé, mintha valaki fojtogatná, — egy szó sem fért ki a torkán s Ágnes néni meglepetve szolt újból?

„Mi bajod, kedves leányom? beteg vagy?“

„Nem . . . nem vagyok beteg . . .“
(Vége követk.)

FUTÓ PISTIKA.

Ha az erdőn, mezőn vagyok
S a tájt nézem át —
Mindenütt meglátom a kis
Futó Pistikát.

Ha vízi-, szél-, avagy száraz-
Malomban vagyok, —
Bizonynyal Pisti nyomára
Ott is akadok.

Ha folyó mentén tünődöm,
Vagy halmon, hegyen:
Akármibe fogadok, hogy
Pistit ott lelem.

Ha a szérűn csépelgetek,
Avagy szóratok:
Százat teszek az egyre, hogy
Futó Pista ott.

Erdőn, mezőn, szérűn, tanyán,
Mindenütt lelem:
Hej, csak az egy iskolában
Soha sincs jelen.

KÉT SZEGÉNY GYERMEK.

(Képpel a 72. lapon.)

BUAPEST nagy város, sok ezer ember lakik benne s ennek a sok embernek mindig sok dolga van, mindenki sietve jár-kél az utczákon s nem törődik a többi járókelővel. Hát még olyan szegényes, rongyos gyermekkel hogy törődnének, mint azok, kik ott az utczasarkon álldogálva bámulnak ide-oda. Az egyik alig öt éves fiucska volt, kopott ócska kabátban, melyet aligha ő rá mért a szabó, mert egészen bokáig ért; egyik lábán sarkát vesztett czipő, a másikon papucsféle volt, arca pedig olyan sápadt, mintha nagyon beteg volna. vagy nagyon, de nagyon sokat éheznek. A másik gyermek három négy évvel idősebb leányka volt, szintén szegényesen öltözve. A leányka gondosan kezen vezette a kis fiut s őrködött, hogy a nagy tömegben el ne gázolják.

Ugy látszik, hogy a két gyermeknek nem igen volt sietős útja, vagy talán azt sem tudták, hová menjenek, mert minden cél nélkül bolyongtak az utcán hol jobbra, hol balra. Igen bizony, nem tudták, hova menjenek! Tegnapelőtt még tudták volna Kint a külvárosban, egy alacsony kis ház sötét udvari szobájában feküdt egy nő betegen; a két gyermek anyja volt. Tegnapelőtt este aztán bejött egyik szomszédasszony s megnézte a beteget, ki oly sápadtan, mozdulatlanul feküdt ott; és aztán azt mondta a szomszédasszony:

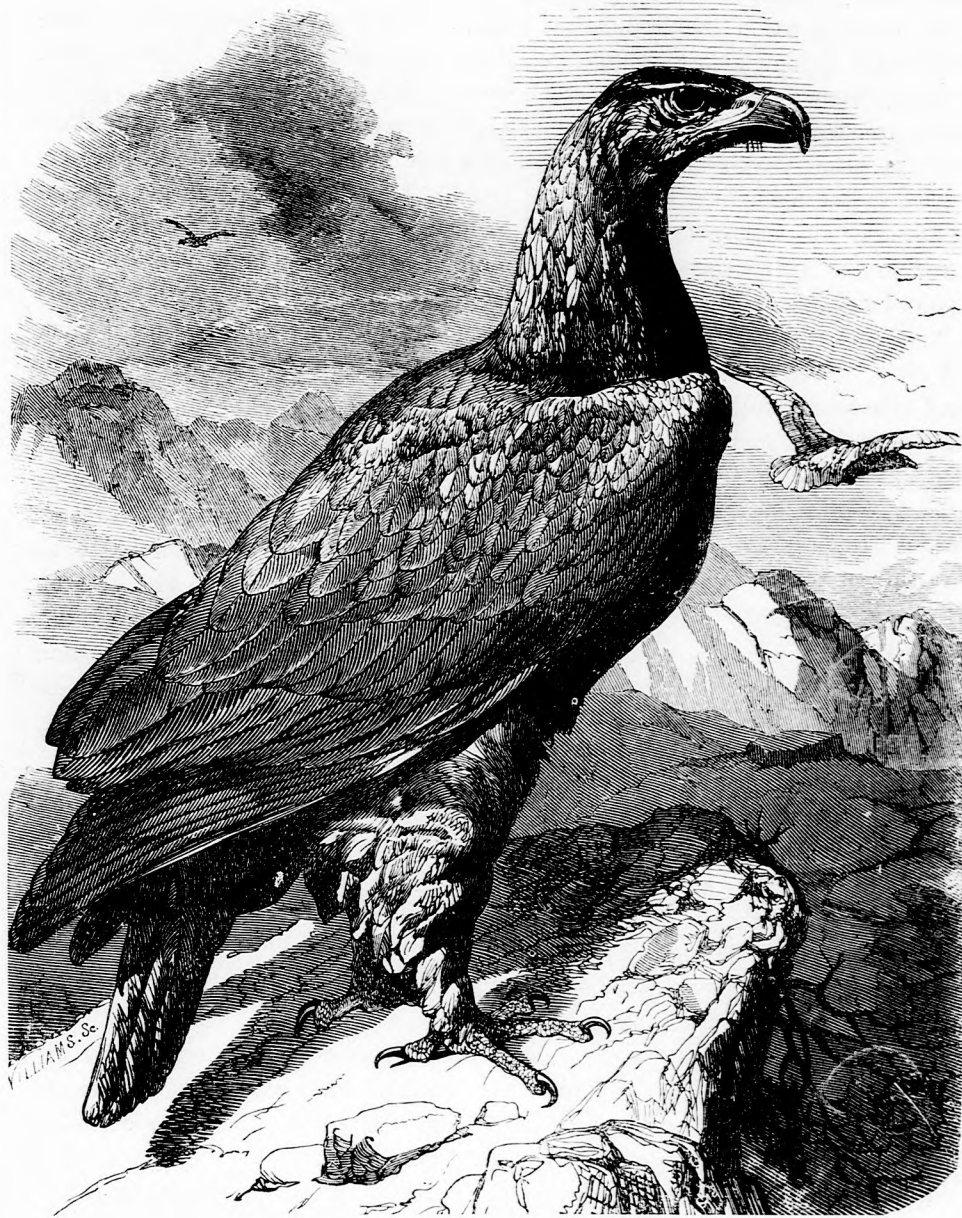
„Meghalt!“

A két gyermek nem igen tudta megérteni, mit jelent e szó; de másnap látták, hogy a sápadt édes anyát koporsóba teszik, aztán viszik ki a temetőbe s ott sírba helyezik. S mikor vissza akartak menni a szobába, csukva találták s a

háziúr azt mondta, hogy a szobáért járó bér nincs kifizetve, ami kevés butor van benne, azt lefoglalta, az árva-k menjenek koldulni. A szomszéd-asszony, aki ezt látta, egy-egy darab (Folytatása a 74. lapon.)

... KATICZA GONDOSAN ÖRKÖDÖTT KIS TETVÉRE ÁGYANÁL. (Lásd a 75. l.)

A KÖSZÁLI SAS. (Lásd a 78. l.)

(Folytatás a 72. laphoz.)

kenyeret adott a két gyermeknek s Katicza és Gyuricza aztán nekiindultak a városnak és bolyongtak czél nélkül, árván, elhagyottan. Csipős hideg szél süvöltött, minden ember iparkodott meleg szobába jutni. Csak a két árva gyermek nem tudott hova menekülni.

„Katicza, én már nem bírok tovább menni,“ szölt Gyuricza siránkozva. „Nagyon fáradt vagyok . . . éhes vagyok!“

A leányka nagyot sohajtott. Mit tegyen? Hiába gondolkozott, nem tudott segílyt találni, mert hiszen ő maga is még alig nyolcz éves gyermek volt. És mégis úgy fájt neki, hogy kis testvérét szenvedni látta; oly gyöngéden szerette, hogy bármit megtett volna, csak nyughelyet, egy darab kenyeret szerezhetett volna számára.

Épen egy templom előtt voltak, melynek ajtaján sok ember járt ki és be. A leányka maga sem igen tudta, mi az a templom, mert soha sem járt iskolába; de egyszer már volt templomban s emlékezett, hogy ott szépen énekelnek és orgonálnak. Ez talán elfeledteti Gyuriczával éhségét.

„Ide bemegyünk, Gyuriczám,“ szölt Katicza. „Meglásd, milyen szép eneket fogunk ott hallani . . . oh, az olyan szép!“

Bementek s leghátul egy padban meghuzódtak. A korusról épen hangzott a szent ének s Gyuricza bámulva hallgatá. Lassan-lassan aztán az orgona mélabus hangja elálmosítá s fejét Katicza ölébe hajtva, elaludt.

Az ének nemsokára véget ért s Katicza már ment volna ki, de nem akarta alvó testvérét fölébreszteni; csöndesen ülve maradt tehát. Néhány percz mulva látta, hogy a szó széken egy ősz haju tisztos öreg pap jelent meg. Prédikációt mondott. Katicza keveset értett belőle; de egyszer mégis megragadta a figyelmét néhány mondat. Azt mondta az ősz pap, hogy van fölöttünk Isten, ki mindent lát, ki nem hagyja el a szerencsétleneket és megsegíti azokat, kik biznak benne.

A prédikáczióknak régen vége volt, Gyuricza is fölébredt, kint jártak ismét az utcán s Katiczának még mindig az ősz pap ama szavai forogtak eszében. Szegény leányka sokkal tanulatlanabb volt, hogysen mindjárt és egészen megértette volna. De mégis folyton gondolkodott ama szavakon s ilyen formán szölt magában:

„Valjon mért mondta azt? Ki az az Isten? Olyan hatalmas . . . segít a szerencsétleneken . . . oh! talán rajtunk is segíthet? Hát nem vagyunk-e szerencsétlenek? Éhezünk, fázunk, nincs hol fejünket lehajtanunk . . . és senki sem könyörül rajtunk. Oh Istenem! segíts hát mi rajtunk!“

Köny lopózott a szegény leányka szemébe, mikor meggondolta, mily árván bolyong kis testvérével. Gyuricza is sirt, de a fáradság miatt. Katicza ölbette a fiucskát s úgy vitte tovább. Már esteledett, csakhamar egészen be is sötétedett; — s a két árva gyermek még mindig kint bolyongott. Végre nem bir-

tak tovább menni s egy fal tövében a földre lefeküdtek.

„Ah, még sem igaz, a mit az az ősz öreg mondott,“ sohajtá a kis leány. „Nem segít rajtunk senki sem!“

A fáradság erőt vett rajta is és mindketten elaludtak. Éjjel azonban hideg eső esett s a két gyermek, mire fölébredt, bőrig ázott s a fagyos légtől kezök, lábuk megmerevedett, úgy hogy mozdulni alig birtak. A kis fiu a hidegtől, éhségtől beteg lett s félig eszméletlenül hevert a földön. Katicza is alig birt föllállni s kétségbeesetten nézett kis testvérére, ki már egészen elkékült.

A kis leány látta, hogy nincs más hátra, mint koldulni . . . De nehéz ám az a kéregetés annak, aki nincs hozzá szokva. Katicza csak félénken mert szólani s az emberek közönyösen mentek el, senki sem adott semmit. Egyik óra mult a másik után s Katicza végkép kétségbeesett s zokogva kiáltott föl:

„Oh, Istenem! mért nem segítsz rajtunk szerencsétlen árvákon!“

Épen e perczben egy szelid arczu öreg ur lassan sétálva haladt el mellettök s Katicza még egyszer nekibátorodott és zokogva szólt:

„Oh uram, segítsen! Szegény Gyuricza meghal!“

A nyájas öreg ur megállt s kikérdezte a leánykát, kicsoda, mért feküsznek itt a hideg esőben? S mikor mindent megtudott, rögtön bérkocsit hívott, beültette a két gyermeket s hazavitte saját lakására.

Gyuriczát ágyba fektették s jó ideig tartott, míg a kis fiu magához tért és

egészséges lett. Katicza igazi testvéri szeretettel ápolta kis öcscsét s egy perczre sem távozott ágyától, míg végre Gyuricza fölkelhetett és lassankint egészen föllábadt. (Lásd a képet a 72. l.)

Mikor ekként az első veszedelmen tul voltak, a nyájas öreg ur, ki befolyásos férfi volt, gondoskodott róla, hogy a két árva fölvéttessék az árvaházba, hol aztán jó nevelésben részesültek s becsületes emberekké növekedtek föl. És Katicza azóta, ha éri is valami baj, nem esik többé kétségbe, hanem bizik Istenben, ki mindent lát s nem hagyja el a szerencsétleneket, kik biznak ő benne!

A RÓKA ÉS AZ ÁLARCZ.

ARÓKA egyszer sétálván, az uton egy álarczra talált. Az álarcz szépen ki volt festve, jókedvűen mosolygott s nagy okosan nézett a rókára, mely eleinte kissé meghökkent, de aztán lábával az álarczot fölfordítván, látta, hogy csak papirosból van, belől üres.

„Mily kár!“ szólt a róka, „ily szép arcz — de agyveleje nincs!“

És ez így van az emberek közt mai nap is. Sok látszik szépnek, okosnak külsőleg, pedig csak látszik annak, míg valósággal belől egészen üres.

B Ö L C S Ö D A L.

Szövege a „Kis Lap“-ból.

Dallama Kohányi bácsitól.

Lassan.

Csen-de - sen, csen-de-sen, Ha - ja, ha - ja ked-ve sem!

A ki nem sir, nem ki-ál-toz, An-nak an - gyal kis ker - tet hoz.

Lesz ben-ne egy szép, de szép fa, Min den á - gon a -

rany al - ma. Hát még mi lesz? Mi bi - zony! Ha nem

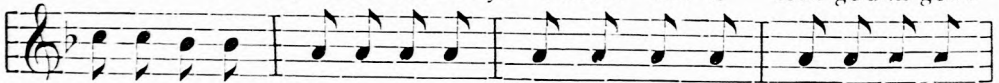
Elbeszélve

sirsz, hát meg-mon - dom. Kis fé - szek meg kis ma-dár - ka,

Kék a lá - ba, zöld a szár-nya S azt é - nek - li csen-gőhan gon:

A-lud-jál el már ga-lam bom! S a gyer-mek, ki hall-ja éb - ren,

A sze-mét be - huny - ja szé - pen El - al - szik az é - nek-szó-ra

S ál - mo d'ik majd szé - pet ró - ja. Úgy lesz, úgy lesz, úgy bi -

zony, Ha - ja, ha - ja ga - lam - bom! Úgy lesz, úgy lesz,

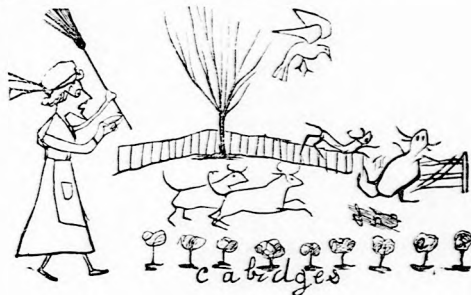
pp
úgy bi - zony, Ha - ja ha - ja ga - lam - bom!

KEDVES FORGÓ BÁCSI!

AN nekem egy kis hugocskám, egy aranyos, kedves, cukros kis testvérem, a Szidike, akit nem győzünk csókolni, kinek aprócska tréfiával nem tudunk eltelni, mert amilyen kicsi — még csak 7 éves — már olyan mulatságos, eredeti és elmés, hogy bizony sok nálánál nagyobbacska is mögötte áll. Szinte megijednék ezen a kora fejlettségen ha oly vidám, csaknem pajkos formában nem nyilatkoznék. Főleg a rajzoláshoz van nagy kedve és, amint gondolom, tehetsége is. A hányan vagyunk, már valamennyünket lerajzolt. Ahol egy kis falatka papirost, fehér falat ér, azt mind telepingálja hóbortos képecskéivel. Rajzol ő embert, állatot, házat, fát, butort, virágot — neki mindegy; de némelykor már vissza is él ügyességével és közös tiszteltünk tárgyát, a jó öreg nevelőnőt is kifigurázta amint kedves teheneit félti a — varjutól; a veszedelmes madárra ráfogja a seprűt, hogy elkergesse; de amint a varjut üzné el, a teheneket vadította meg, akik már most a kerítésen keresztül törve csörtetnek a szabadba. A riska tehén hanyatt esik, mert roszul ugrott, a „Lizi“ meg, kedvencz-üszője, ott reked a kerítés léczei közt, míg a szörnyű varju már már ráereszkedik, hogy — bogarásszon rajta.

A gonosz kedves leányka nagy titokban rajzolgatta ezt; de mi ráes-tünk, édes anyánk komolyan megdor-gálta érte s a rajzot tőle elvettük.

Ime, itt van a bolondos karczolat, melyet nem is azért küldök be kedves Forgó bácsinak, hogy megdorgálja érte Szidékét (szegényke egész nap sirt a pirongatásért), hanem csakis azon ok-bul, hogy fogalmat adjak a kis pajkos rajzolási tehetségéről.*)

Magától értetődik, hogy neki sejtelve sincs arról, hogy műve a „Kis Lap“-ban megjelen; s azon számot, mely közli, el is fogjuk rejteni előle.

Ezek után maradtam kedves Forgó bácsinak hű nagy olvasója

Bélavárt, november 10.

Korponay Andris,
13 éves, IV. éves gimnázista.

*) Mely valóban meglepő ilyen gyöngéd korban. F. b.

A PÁVA.

— *Ilona könyvéből.* —

(Képpel a 68. l.)

TOLLA fényes,
Maga kényes,
Jaj! de nagyon kényes!
Talán bizon
Arra, hogy a
Tolla olyan fényes . . . .

Ugy kell lenni,
Hogy csak arra
Olyan nagyon kényes,
Mert a teste,
Mert a tolla
Olyan nagyon fényes.

Husa nem jó, —
Énekelni?
Ahoz biz' nem ért ő.
Egy egy hangot
Hogyha ad is,
Ez a fület sértő.

Azt hiszi, hogy
Mindenki csak
Bámulva néz rája,
A mért olyan
Tarka-barka,
Fényes a ruhája.

Jól jegyezd meg
Begyés páva,
Hogy mind dőre kába,
A ki minden
Büszkeségét
Veti a ruhába . . . .

A KŐSZÁLI SAS.

(Képpel a 73. lapon.)

VALAMINT az emlős állatok országában
Az oroszlánt szokás a királynak ne-
vezni, úgy a madarak királyaul a sas
tekintetik s már a legrégibb időkben
igy szerepel az állatmesékben. És méltán
is, mert a sasmadár csakugyan első

helyen áll a madarak közt. Nagyobb
madár a sasnál van akárhány, epen úgy,
mint az oroszlánnal is van nagyobb
állat; de szépségre, erőre nézve aránylag
egy sem mulja fölül.

A sas ritka madár s nem szeret
emberek közelében tanyázni. Rengeteg
magosságban, sziklaoduban rakja föl
fészket s onnan jár vadászatra, — mert
ragadozó vad ám s karmaiban oly erőt
bir, hogy nemcsak apró nyulakat, ha-
nem juhokat is elrabol s ezzel nem
ritkán kárt okoz a gazdáknak. Arra
is volt már példa, hogy a mezőn a
munkásnő felügyelet nélkül hagyott cse-
csemő gyermekét is elragadta. Éreje oly
rendkívüli, hogy ha fészket emberek
megtámadják, bátran szembe szállt s
nem ritka eset, hogy megöli a vakmerő
fészekrablót.

Hasznot a sas nem igen hajt, hu-
sát enni nem lehet, legfőjebb szép tolla
használható diszül kalap és csákó melle.

KÜLÖNFÉLE TÁNCZOK.

(Képpel a czimlapon.)

DIDL didl didl didl, hopszasza!
Keringőt jár a baba.
Aztán — mert nincs egyéb dolga —
Következik rá a polka.
S mire magát jól kifújta,
Sorba kerül a mazurka.
Majd pihentetőül ketten
Próbát tesznek a négyesben.
Nincsen már több? Összenéznek.
A táncz így nem érhet véget!
Valjon nem tudnának már mást? . . .
Ej dehogy nem! S tüzzel járják
Az igazi magyar csárdást!
Ha nincs is rá muzsika —
Ha nincs cigány, baj is a!
Linka fújja egy maga!

FALUVÉGI CZIGÁNYOK.

(Képpel a 80. l.)

FALU végén, rongyos kalyibában
Él Fáraó füstös nemzetsége.
Mert megvan e szokás a cigányban,
Hogy ott lakik, hol a helység vége
Onnan jár be a faluba, városba,
Hátán üst, meszelő, kerékpánt és rosta.

Ez az ugy nevezett oláh cigány,
Ki nem szokott, mert nem tud, zenélni.
Kinek gondtalan kedélye vidám
És legjobban szeret s tud henyélni.
Czigány asszony, míg a kártyát veti
Azt, amit ér, gyorsan eltünteti.

A nagyobbik cigány-gyermek: rajkó;
A kisebbiknek purdé a neve.
Mindkettő gyors cigány-kerek hajtó —
Apja, anyja másra nem nevelte.
És így apa anyja és a gyermek
Könnyű móddal kenyeret keresnek.

S ha megunják ott a falu-véget
Kapják, szedik hamar a sátorfát.
S összetűzvéen napot meg az éjet
Más megyébe, tájra mennék odább.
S így sebtén, biz' megcsik gyakorta.
Hogy a másét is elviszi-hordja.

Mikor aztán a nagy országon
Vármegye pandúrja jön eléjük:
Akkoron a cigány család, tudom,
Megriad, hogy a pandur beléköti;
Mert hejh! nem egy malacz s apró marha
Czigány újját még ma is siratja.

S míg a pandur öregjét vallatja:
Az alatt a kis rajkót s kuvasz
Kutyául megmorogja, ugatja —
A kis füstös gyerek merő csupas,
S félve néz az ebre a kis póre —
Nem is ingét — bőrét félti tőle.

A KINCSKERESŐK.

(Képpel a 69. l.)

Egy szegény gazdának volt három fia
És egy szőlőkertje. Mikor megöreged-
dett és halálát közeledni érte, magához
hívta fiait és azt mondá nekik: „A szőlő-
ben kincs van — csak ássátok.”

A három fiu nagyon megörült s
szorgalmasan kezdte a szőlőt ásni-ka-
pálni. De bármennyit ásták, kincsrre nem
találtak s fáradtan abbahagyták. Őszkor
szüretre kerülvén a sor, a szőlő nagyon
bőven termett, természetesen mert na-
gyon jól meg volt a földje ásva-kapálva.
Hanem ez még ekkor nem jutott eszébe
a három fiunak s mikor kityavaszkodott,
megint csak nekifogtak, hogy talán mégis
megtalálják az elásott kincset. Hanem
bizony nem találtak semmit. De a szőlő
ez évben még bővebben termett, úgy
hogy az egész vidéken senkinek sem
volt oly gazdag szüretje. Ekkor értet-
ték meg végre, mit mondott haldokló
atyjok; kincs van bizony a szőlőben,
de nem elrejtett arany, hanem maga a
föld a kincs, melyet, ha szorgalmasan
mívelnek, ha ássák, kapálják, gazdag
termés lesz a jutalmuk.

És a három fiu ezután nem vá-
gyott arra, hogy könnyű szerrel kincset
találjon; belátták, hogy a munka, szor-
galom terem legszebb gyümölcsöket.

BETŪTALÁNYOK.

1.	2.	3.		
ság		ős	ős	
	E	ős	ős	
	T	ős	ős	
	E	ős	ős	
	M	ős	ős	
q		ős	ős	

FALUVÉGI CZIGÁNYOK. (Lásd a 79. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.